

JÓZSEFVÁROSI HARANGSZÓ

2017. június 11.

AZ ÉLET IGÉJE – 2017. június (Jn 20,21)

„Amint engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket.”

Jézus keresztre feszítése után a tanítványok bezárkóztak, mert meg voltak ijedve és össze voltak zavarodva, annak ellenére, hogy előtte Vele jártak-keltek Palesztina útjain, amikor mindenkinek hirdette, hogy Isten Atya, és mindenkit gyengéden szeret.

Atya elküldte Jézust, hogy az életével tanúságot tegyen erről, sőt mi több, megnyissa az utat, hogy az emberek Istennel találkozhassanak: Istennel, aki háromság, önmagában is szeretetközösség, és ebbe a végtelen ölelésbe vonja be teremtményeit.

Nyilvános működése során sokan látták, hallották és tapasztalták jóságát, befogadó, megbocsátó és reményt adó szavainak és tetteinek gyümölcsét. Aztán elítélték és keresztre feszítették. Ezek után írja le János evangéliuma, hogy Jézus harmadnapra föltámadt, megjelent tanítványainak, és meghívta őket, hogy folytassák küldetését:

„Amint engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket.”

Mintha azt mondaná nekik: *„Emlékezték, mennyire mellettek álltam, mennyire szomjaztatók az igazságot és a békét, és én hogyan oltottam szomjúságokat? Hogyan gyógyítottam meg testben és lélekben, akiket az emberek kitaszítottak és megvetettek? Hogyan védtem meg a szegények, az özvegyek és az idegenek méltóságát? Folytassátok most már ti! Hirdessétek az evangéliumot, amelyet kaptatok, hirdessétek, hogy Isten azt szeretné, hogy mindenki találkozzon vele! Hirdessétek, hogy ti mindannyian testvérek vagytok!”*

Minden ember a Szeretet-Isten képére van megteremtve, ezért a szívében vágyik arra, hogy találkozzon Vele, valamint minden kultúra és társadalom megpróbálja felépíteni az együttéléshez szükséges kapcsolatokat. De mennyi fáradsággal jár ez, mennyi ellentmondás és nehézség akadályoz a célhoz vezető úton! Ezek a legmélyebb vágyaink nap mint nap ellentétbe kerülnek emberi törekvésünkkel, bezárkózunk, félelem tölt el minket, bizalmatlanok vagyunk, és előítéletek élnek bennünk egymás iránt.

Az Úr viszont ma is nagy bizalommal ismétli:

„Amint engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket.”

Mit kezdünk ebben a hónapban ezzel a meghökkentő meghívással? Vajon nem eleve halva született gondolat testvériséget építeni a többnyire megszokott emberiség körében? Érdemes egyáltalán belekezdeni?

Egyedül valóban soha nem lennénk képesek erre, de Jézustól rendkívüli ajándékot kaptunk, a Lelket, aki segít kitartanunk, hogy minden embert szeressünk, még az ellenségeinket is.

„A Szentlélek, akit a keresztségben megkapunk [...], lévén a szeretet és az egység lelke – legyőzve a faji, kulturális és társadalmi hovatartozás különbségeiből fakadó nehézségeket – minden hívőt egyesített a Feltámadottal és egymással. [...] Önzésünk építi fel azokat a falakat, melyek elszigetelnek a többiekől és kizárják világunkból azokat, akik mások, mint mi. [...] Hallgatva a Szentlélek hangjára azon járadozunk majd, hogy minden téren növekedjünk ebben az egységben és közösségben [...] azáltal, hogy elfojtjuk a megosztottság csíráit, melyeket magunkban hordozunk.” (Chiara Lubich)

A Lélek segítségével mi is idézzük fel és éljük meg e hónapban a szeretetre indító igéket, használjunk ki minden kis és nagy lehetőséget a többiekkel való kapcsolatban: hallgassuk meg őket, érezzünk együtt velük, folytassunk párbeszédet, bátorítsuk és vonjuk be őket, törődjünk velük, bocsássunk meg nekik, és értékeljük őket! Így eleget teszünk a jézusi szándéknak, hogy folytassuk a küldetését, és legyünk a tőle kapott élet közvetítői.

A buddhista szerzetesek egy csoportja is ezt tapasztalta meg a Fokoláre mozgalom olaszországi nemzetközi városkájában, Loppianóban, ahol mind a nyolcszáz lakos megpróbál az evangéliumhoz hűen élni. Mélyen megérintette őket az evangéliumi szeretet, amelyet korábban nem ismertek. Egyikük ezt mesélte: *„A piszkos cipőmet az ajtón kívül hagytam, és másnap reggelre valaki kitisztította. Az ajtón kívül hagytam a piszkos ruhámat, és reggelre valaki kimosta, kivasalta. Tudták, hogy fázom, mert délkelet-ázsiai vagyok, ezért jobban befűtöttek, és plusztakarót is kaptam. Egyik nap megkérdéztem, hogy miért tették ezt. »Egyszerűen azért, mert szeretünk« – hangzott a válasz.”* És ez az esemény a buddhisták és a keresztények között igazi párbeszédet indított el.

Letizia Magri

KARIZMÁK ÜNNEPE – Kezdetét vette a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus első előkészületi éve

Az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye hagyományos családi napján, június 5-én, Máriaremetén Erdő Péter bíboros, prímás

útjára indította a 2020-as Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus hároméves előkészületi programját. A főpásztor háromszázhusz missziós küldöttnek adott át megbízólevelet.

Ahogy már sok éve, most is megismerkedhettek az érdeklődők a plébániák, a lelkeségi mozgalmak, a szerzetesrendek és a katolikus iskolák életével. A sátraknál mindenkit beszélgetésre invitáltak, a gyerekek játszhattak és kézműves-foglalkozáson vehettek részt.

Budapest ad otthont 2020. szeptember 13. és 20. között az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusnak (NEK). Nem véletlen tehát, hogy az Erdő Péter bíboros részvételével megtartott pódiumbeszélgetés témája is az Eucharisztia, valamint az eucharisztikus kongresszusok története, szellemisége volt. A főpásztor Göbel Ágoston, a NEK sajtófelelősének kérdéseire válaszolva elmondta, hogy az eucharisztikus kongresszusokat először nemzeti szinten tartották meg, később váltak nemzetközivé. Céljuk az volt, hogy erősítsék a katolikus hívek meggyőződését az Oltárszentségben, és ennek erejét a világ felé is megmutassák. A nemzetközi kongresszusok záró eseménye a Statio orbis, mely arra hivatott, hogy Isten áldását kérje az egész világra. Ilyenkor lehetőség nyílik arra, hogy a hívek találkozzanak egymással és azzal a tágabb világi környezettel is, melyben élnek. A budapesti kongresszusra való készület lehetőséget ad egy különleges misszióra, egy közösségi ébredésre a plébániákon, az egyházmegyékben és az egész Kárpát-medencében.

Göbel Ágoston a Fülöp-szigeteki Eucharisztikus Kongresszus tapasztalatairól is megkérdezte a főpásztort. Erdő Péter szívesen emlékezett vissza arra a pillanatra, amikor hivatalosan is kihirdették: a következő helyszín Budapest lesz. Erdő Péter kiemelte a jó szervezést, és azt is elmondta, hogy a körmeneten legalább kétfélmillió ember vett részt.

A budapesti kongresszus előkészítésében segít majd a háromszázhusz egyházmegyei missziós küldött. Feladatuk lesz, hogy a plébániai csoportok, a helyi katolikus iskolák és más közösségek számára bemutassák az Eucharisztikus Kongresszus célját annak a füzetnek a segítségével, melyet minden küldött kézhez vehet. De a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia is kiemelten foglalkozik a kongresszus előkészületeivel. Ezen kívül a 2007-es városmisszió keresztje – melyet Ozsvári Csaba készített – egy szimbolikus országjárásra indul, hirdelve az Eucharisztikus Kongresszust országnak-világnak. Az első előkészületi év – melynek jelmondata: Az Eucharisztia az egyéni keresztény élet forrása – kezdetét jelzi az a körlevél is, melyet a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia bocsát ki, és Úrnapiján fognak felolvasni a templomokban. Ebben arra hívnak mindenkit, hogy a szentmisék végén – ösztől pedig a hittanórák végén is – imádkozzunk az Eucharisztikus Kongresszusért. *„Azt szeretnénk, ha az Eucharisztikus Kongresszus eredményeképpen elevenebb, tudatosabb, aktívabb és összetartóbb lenne minden katolikus közösség.”*A beszélgetés után adta át Erdő Péter bíboros az egyházmegyei missziós küldöttek számára a hivatalos megbízást és a pasztorális programot. Az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus első előkészítő évének megnyitása a hivatalos logó ünnepélyes leleplezésével végződött. A győztes logó megalkotója: a 78 éves Lampert János Grafikusművész.

A Karizmák Ünnepe zárásaként Erdő Péter bíboros Székely János segédpüspökkel és az egyházmegye papságával mutatott be szentmisét.

Magyar Kurír

EGY ZARÁNDOKLAT MARGÓJÁRA

Kedves Testvérek! Ebben az évben egy meghívás nyomán sikerült elmenni Csíksomlyóba egy kereszthaljával.

Már korábban többször is voltam ott, de kereszthaljával még soha. A 777 blog és a Spiritours szervezésében fiatalok 30 fős csoportjával a székelyudvarhelyi csapathoz csatlakoztunk.

Bejelentkezni még könnyen ment, de a csütörtök estétől a reggeli megérkezésig terjedő buszozáson sokat gyűrődtünk. Utána kapásból 40 kilométert gyalogoltunk erőltetett menetben, tűző napsütésben, és közben hajtották székely legények, hogy nem lemaradni. Ezt megspékelték azzal, hogy még énekeljünk is. Ekkor a katonasági képzés időszaka ugrott be a gondolataimban, mintha már ezt egyszer megéltem volna.

De kárpótolt ekkor az a sok ember, akik házakból integetettek és éltettek minket, nekik valóban vigasz lehettünk még így is!

Péntek este egy csűrben aludtunk, szalma közt, tetőn átszűrődő csillagos ég alatt, hihetetlen nomád körülmények között.

Hideg reggelre ébredtünk hajnali 3-kor, majd menetsebességre kapcsolva szombaton még úgy 20 kilométert lenyomtunk.

Valóban combos volt, és egy fajta sport sikerre tekintek minderre, mert ennyit egyszerre még nem teljesítette. Komfortzónánkat is abszolút átlépvé $\frac{1}{2}$ 11-re már Csíksomlyóban voltunk.

Abszolút befutóként a papok gyűrűjében már azon kaptam magamat, hogy rózsafüzért mondunk és megérkeztünk a nyeregbe. Nagy és felemelő látvány volt a több százezres tömeg. És ehhez jött az igazi meglepetés, hogy főcelebráns mögött volt hely és onnan élhettem meg életem miséjét.

Öröm könnyek szöktek fel a szemembe, mert Isten minden nehézség ellenére kárpótolt, valóban kárpótolt.

Még Zentáról is felhívtak keresztszüleim, hogy láttunk téged és büszkék voltunk.

Jó volt ott lenni és megélni azt a csodát, hogy emberek sokasága hogyan lesz közösséggé, az egy test közösségévé.

Szentmise végén a himnuszok után csak leoldalogtam a hegyről. Benzinkútnál találkoztunk a többiekkel és mentünk még Tusványosfürdőre Csaba testvér gyermekotthonába. Pünkösdkor nekik mutathattam be életem második nagy szentmiséjét. Szem nem maradt szárazon!

Este még Zernyesen a plébánossal is találkoztunk. Benne pedig egy hűséges papot ismerhettem meg, hála Istennek őerte is.

S ami még plusz, az valóban az, hogy csoportunk többször is találkozhatott medvével, ami nekünk ijesztő, de ami a székelyeknek már megszokott. Ennyi minden négy nap alatt, sűrű volt.

Hála Istennek, aki elhívott papjának és hála Istennek azoknak a fiataloknak, akik elhívtak erre a zárandoklatra. Nagy élmény volt és nagy ajándék! Köszönöm, köszönöm, köszönöm!

MA